

Зотпуйсь

ГОТУЙСЬ

Журнал пластового новацтва
Видав Головна Пластова Булава

Редагує Колегія у складі:

Тоня Горохович, Денис Беднарський, Дарія Даревич

"HOTUYS"

a Ukrainian Monthly Magazine for Children
published by Plast, Ukrainian Youth Ass'n,
2150 Bloor St. W., Toronto, Ont. M6S 4V7 Canada

**

Printed by Kiev Printers Ltd.
2466 Dundas St. West, Toronto, Ont. M6P 1W9

**

Second Class Mail — Registration Number 2529

KIEV PRINTERS LTD. — PHONE: 537-5572

Адреса Редакції і Адміністрації:

HOTUYS MAGAZINE

2150 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 4V7, Canada
Tel.: (416) 769-7855

Від 1 січня 1978 р. річна передплата "Готуйсь" вносить:
США і Канада — \$10.00; Австралія — рівновартість 10.00
амер. дол.; Велика Британія — 1.50 фунтів; Австрія —
75.00 шилінгів; Аргентина — 2 ам. дол. Німеччина — 15.00
нім. марок; Франція — 10.00 франків; Бельгія — 100.00
бел. франків.

Ціна одного числа \$1.00

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ГОТУЙСЬ", що вплинули до 30 вересня ц. р.

Замість квітів на могилу св. п. пл. сен. Олек-
сандра Бережницького з Боффало, США,
зібрано на "Готуйсь", "Юнак" і
"Пл. Шлях" — — — — — \$1,465.00

Пл. сен. Ярослав Пришляк, Боффало,
США, неприйнята заплата за працю на
пластовому таборі влітку 1979 р. на пресо-
вий фонд "Готуйсь", "Юнак" і "Пл.
Шляху" — — — — — 200.00

Разом: \$1,665.00

● **Ілюстратори цього числа:** ст. пл. Богдана Арнодон,
Оксана Борис, пл. сен. Дарія Даревич, Тетяна Капустіна,
пл. юначка Меланя Павлів, пл. сен. Звенислава Сагайда-
нівська, Є. Соловйов.

● **На обкладинці цього числа:** Дошкільнята з Торонта
під проводом ст. пл. Ірини Баєр чекають на зустріч з
Валентином Морозом.

ЗМІСТ

Сторінка

- 1 Ю. Шкрумеляк: Листопад
О. Бабій: Військо
- 2 **: Звідки взялися червоні мани?
- 3 Сестр. Тоня: Дідусева нагорода
- 4 Р. Завадович: Ріки пливають до моря
- 5 Олег Буцень: Грицева нагорода
- 7 О. Журлива: Маленька господиня
- 8 В. Бойченко: Латочка
- 9 В. Сухомлинський: Петрин забув дома зошит
- 10 Н. Забіла: Десять яблук
В. Плахотников: Пташенята, Бешкетник, Пригода
з песиком
- 11 Сторінки пластових малят: С. Воробневич: Осінь
- 12 Сестр. Уля: Як погано жити без світла!
*: Кінь врятував шахтарів
- 13 Бібліотека Голубни-ниголюбки
- 14 Новацькі перші спроби:
А. Свідрик: Похід кн. Олега на греків
Марія Петрусів: Двобій за сестру Либедь
Петрусь Юхименно (автобіографія)
- 15 Вчимося колядувати і щедрувати
- 16 Хроніка
Галерія Готуйсь, Майстеркування

Юра Шкрумеляк

ЛИСТОПАД

Дрімає калина
В червонім намисті,
Лиш з вітром шепочуть
Листки золотисті.
Шумить-гуде вітер
У гаю — діброві.
— Куди вас повести,
Листки пурпурові?
— Ой, вітре-соколе,
Візьми нас на крила,

Візьми нас, неси нас,
Де в полі могила.
Нехай ми легенько
Могилу встеляєм —
Червоним і жовтим
Осіннім розмаєм.
Щоб тая могила
Собі споглядала,
Що в собі сховала:
У золоті серце,
В крові біле тіло,

Що рідному Богу
У жертві згоріло.
Те серце дорожче
Від пишного цвіту,
Про нього йде слава
По Божому світу.
Нехай та могила
Свій скарб споглядає,
Нехай не сумує,
Нехай не ридає!

Олесь Бабій

ВІЙСЬКО

Всі бачили з вас, діточки,
Як військо марширує,
Як йдуть у бій січовики,
Як сотник командує.

А це уже давно було,
Як стрільці воювали
За Україну пресвяту
Свою кров проливали.

Та наші хлопці-школярі
Стрільців не забувають,
В перервах в школі, на дворі
Теж вправи відбувають.

Стають у довгії ряди:
“Позір!” Неначе криця,
І всі марш-марш-сюди, туди,
Всі на команду Гриця.

А Гриць шаблюку з патичка
Підносить геть високо,
Кричить, і учить, і гука,
І грізно мружить око.

І трубить Ромко замість сурм,
І кожний наш хлопчина
Йде з криком й піснею на штурм,
“Не вмерла Україна!”

ЗВІДКИ ВЗЯЛИСЯ ЧЕРВОНІ МАКИ?

Лесько і Маруся пішли з мамою в поле подивитися, чи гарно повиростало те, що на весні посіяли й посадили. В полі було прекрасно! Жито й пшениця вже підросли високо, вище від Лесьна й Марусі, а Бурка, що втішно біг з ними, зовсім закрило. Картопля вже зачинала цвісти, і все інше було велике, гарне.

Поміж збіжжям росли червоні маки, такі красні, що діти й собі вирвали по кілька маків і несли в руках.

— Мамо, чи ви знаєте ту якусь легенду про маки? Нам учителька казала запитати маму чи тата. Чи можете розповісти хоч одну?

— Багато різних легенд розповідають про цю цікаву рослину, — відповіла мама. — Я розповім вам одну легенду:

Коли Ісусик був ще малим, чогось занедужав. Мати Божа побігла до міста купити якогось ліку. Бігла навпростець, не зважаючи на каміння й колючки терну. З пораних ніг капали краплі крові, а де крапля впала, там зараз виростав мак.

Повертаючись з міста, Мати Божа не могла надивуватись. Вона зраділа, що може принести ці чудові квіти Ісусикові. Ісусик же так утішився ними, що зараз виздоровів і сказав:

— Мамо, не давайте мені ліків, я вже здоровий. Мені так радісно, що ви мене дуже любите. Ви не зважали на те, що пораните ноги. Це з вашої крові вирости ці червоні маки. Вони говорять своїм кольором про гарячі почування.

Мати Божа зраділа і славилла Бога за Його ласку. А люди милуються маками і складають про них легенди.

Н. Н.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Головна Пластова Булава повідомляє, що черговий VIII Збір КУПО відбудеться 19 і 20 квітня 1980 року на оселі "Союзівка", Кергонксон, Н. Й., США.

За Головну Пластову Булаву:

Пл. сен. Любомир Романків — голова
пл. сен. Віктор Яворський — секретар

Дідусева нагорода

В родині Сабліїв велика радість, — прибув у гостину зі Львова дідунь. Мама не знає як уже найкраще гостити дорогого гостя. Їздимо з дідунем скрізь, приходить багато приятелів до нас. А дідусь розповідає — і за столом при їжі, і під час їзди, і завжди, коли ми всі разом.

— Дідуню, зачекайте, прошу. Я хочу записати, що ви будете розповідати... Андрійко приніс звукозаписувач. Дідусь розповідав:

— Ех, Андрійку, Андрійку...! То було так давно, в таких інших обставинах. Чи повіриш, що ми, діти, могли такі речі робити?..

— Дідуню, я знаю, що ви були на війні, тато мені казав! Прошу розповідати, я вже наставив звукозаписувач.

— Мені було тоді дванадцять років. Того року я закінчив був сільську школу й тато записав мене до Академічної гімназії у Львові. Та вибухла перша світова війна, батько мій, а твій, Андрійку, прадід став січовим стрільцем.

— Мені розказував про це тато. Я знаю, не повернувся з війни ваш тато, дідусю. Загинув у боях проти москалів. Але прошу, дідуню, далі розповідати.

— Може за два тижні після того, як батько пішов на війну, в Галичину наперли великими силами москалі. У Львові було неможливо вижити. Мама зі мною переїхала на село до своїх батьків. І за яких

два місяці раз раненько ми почули вибухи гармат і скорострелів. Москалі втікали з села, а до нас прийшло австрійське військо, а з ними молоденькі січові стрільці. Ми дуже зраділи нашим військом, а найбільше діти, хлопці — мої ровесники. Я дуже хотів вступити до нашого війська. Так уже я просив старшину-четаря, що мешкав у нас, а він казав, що я ще замолодий.

Минали дні. Москалі знову наступали на нашу землю. А я знову так хотів піти на війну!.. Одного пополудня таки вибіг з хати, подивився на луг, і побіг стежками туди, де билися!.. Біжу, кулі свищуть біля вуха. Я пристанув, розглянувся довкола, бо почув стогін людини. Кинувся бігти і побачив вояка на горбку. Прибіг до нього, бачу кріс лежить, а вояк блідий-блідий!.. Взяв я кріс, а вояк просить: "Біжи, хлопчику, до села, може хто дорослий мене порятує". Я довго не думаючи, найперше скинув свою сорочку, замотав ранену руку й голову, приніс йому води. А як почало смеркати, крок-за-кроком привів його до нашої хати. Примістили його в коморі. Крадькома, щоб не бачили москалі, носив я йому їсти, був з ним цілими днями. Читав йому книжки, розповідав про події в селі. Привикли ми всі до нього, полюбили й берегли як ока в голові.

А за який місяць в село прибули знову наші січові стрільці. Боже, яка то була радість!

— А цього разу взяли вже вас до війська, дідуню? Ви ж могли вже бути вояком. І ранений четар міг вам допомогти в тому. Чи допоміг? — перервав дідову розповідь Андрійко.

— Ех, дитино моя! Не було то так легко. Я був тоді єдиним мужчиною в хаті. Треба було допомагати бабусі й мамі в господарстві. Та й плачу було...! Мій четар розповів, очевидно, своїм товаришам про те, як я його знайшов на горбку, і як допомогли ми йому прийти до здоров'я. Січові стрільці дали мені відзначення, написали на ньому: "Відзначений за любов до Рідного Краю". Казали, що можна воювати й не будучи в війську... Але я таки далі хотів піти з стрільцями.

— Дідуню! А де це ваше відзначення ділося? Чи ви його маєте? — запитав Андрійко.

— Так, Андрійку! Зберігається в безпечному місці, і як буде відповідна нагода, передам його тобі.

— Я дуже люблю слухати ваші розповіді, дідуню! Хочу ще багато їх почути! І ви мені все розкажете. Який я радий, що ви приїхали!

— Розповім, усе розповім, щоб і в твоєму серці глибоко записалася пам'ять про боротьбу твоїх близьких за волю і добро нашого народу. Буду чекати того моменту, коли зможу довідатися, що й ти, хоч виростаєш на чужині, дістав подібну нагороду за ті вчинки, які говорять про твою любов до Батьківщини.

Мама й тато при цих словах потиснули собі руки, а Андрійко присівся ще ближче до діда. Того вечора хлопчик довго не міг заснути.

Сестричка Тоня

Роман Завадович

РІКИ ПЛИВУТЬ ДО МОРЯ...

Наче дівчина стрічками
Золотисто-голубими,
Так прибралась річками
Українська вся земля,
І плывуть річки до моря,
І течуть вони без стриму,
Обертаючи турбіни,
Підливаючи поля.

Понад гори, попід кручі
Там Дніпро реве ревучий,
А Дінець полоще стиха
Чорну землю шахтарів,
Прут, немов карпатський легінь,
Вибігає з гір дрімучих,
І Дністер, мов вуж блискучий,
В'ється, плеще між ярів.

Їм дорога в Чорне море,
І глибоке, і прозоре,
Там їм суджено зустрітись
На м'якім піщанім дні —
Тільки Сян і Буг на північ
У Балтицьке ринуть море,
Щоб і там про рідну землю
Розказати чужині.

Дивовижний сторож

На деяких складах у крамницях і будинках Індії ролю сторожів виконують дресировані змії.

Злодій, який заліз у крамницю, ще не встиг озирнутися, як щось холодне обвилось довкола його ніг.

Змія-сторож має заробіток, але його забирає її дресувальник, не вона.

Грицева допомога

Ніколи раніше Андрійко не придивлявся так пильно до голубів, як сьогодні. А вони невеличким табунком спокійно розгулювали собі по хіднику біля старого крислатого клена, де люди їх завжди підгодовували.

“Може, тут постояти, подивитись?” — подумав Андрійко. Але на нього чекав Гриць. Їм задали додому придумати оповідання про птахів, і хлопці вирішили писати його вдвох.

Оглянувши голубів, Андрійко поспішив до Гриця.

— Добре, що ти прийшов, — сказав Грицько, зустрічаючи приятеля. Ти глянь, яка гарна поличка! — В Гриця за вікном була їдальня для птахів. — Тільки сиди і пиши, — він задоволено підморгнув.

— А де ж твої голуби? — поцікавився Андрійко.

— Прилетять, не турбуйся.

— То, може, поки що з арифметики почнемо? — запропонував Андрійко. — Там важке завдання й багато прикладів.

— Подумаєш, задача — я її не боюся. Встигнемо. Спочатку про голубів треба.

Гриць повагом пройшовся по кімнаті, насвистуючи якусь незрозумілу мелодію.

— Зробимо так: я дивитимусь за голубами, і ти писатимеш.

— Давай краще навпаки, чи, може, по черзі?

Грицько зупинився серед кімнати і здивовано глянув на товариша.

— По-перше, ти пишеш вірші до стінгазети.

— Ну, так що? А що це має спільного з голубами? — не розуміючи спитав Андрійко.

— Ну як же? Завжди тобі треба все розжовувати. Може ти і про голубів віршами напишеш? От буде здорово! Я вже навіть початок придумав:

Ось летять голуби...

— А далі? — спитав Андрійко, сідаючи до столу.

— Далі сам придумай. Не все ж мені робити.

Гриць відсунув завіску на вікні і сів на стілець, чатуючи на голубів.

Андрійко старанно написав на аркуші перший рядок: “Ось летять голуби”... і замислився. “Ну й яку ти їм знайдеш риму? Голуби, голуби, би-би-би, би-би-би...” Він згадав вірш про голубів, але, на жаль, там не було потрібної рими. “А що коли написати так?” — подумав.

Ось летять голуби,

Посідали на горби.

— Грицю, а коло вікна є горби?

— Горби, Які це горби? Навіщо вони тобі здалися?

— Для рими треба. Хорошу риму придумав.

— Андрійко обхопив голову руками, щоб зручніше було думати, і знову забув рими; “Ось летять голуби, тра-та-та, би-би-би”...

— Ну, — нарешті встав Андрійко. Давай краще без віршів писати.

— Тихше. Летить! — зашепотів на радощах Гриць.

— Пишу, — схопився Андрійко: — Прилетів голуб.

— Не треба, зідхнув Гриць. — пролетів мимо.

— А ти не кричи так. Він же чує і боїться тебе. Давай я сяду біля вікна, а ти пиши.

— Ну що ти тямиш у голубах? — зневажливо сказав Гриць.

— Авжеж більше. Я ж тобі підказую, а ти... Якщо не хочеш, щоб я тобі допомагав, той не треба. Тільки потім не кажи, що через мене незадовільно дістав. Ой! — Гриць навіть присів. — Летить, любесенький, летить. Кружляє...

— Як він кружляє? — пошепки спитав Андрійко.

— Ось так, — І Грицько замахав руками. — Дивись, до Федька полетів. Ну, це вже страшно! Нам про нього писати треба, а він до Федька...

Гриць так розізлився, що виліз на підвіконня, відчинив квартиру і загукав:

— Федько-о-о!

У вікні напроти з'явився хлопчина. Він відчинив квартиру.

— Чого? — пролунало через двір.

— Прожени голуба. Нам треба задачі робити.

— А хіба ж він тобі заважає, що у мене сидить?

— Він нам дуже потрібний. Ми про нього пишемо.

— Ну то запроси його до себе, якщо він тобі потрібний, — крикнув Федько і грюкнув кватиркою.

Гриць понуро сів на стілець. Минуло ще з півгодини, а голубів не було.

— Може ми задачу зробимо, а тоді вже про голубів? — знову сказав Андрійко.

— Хто ж так робить? — накинувся на нього Грицько. — Треба одне скінчити, а тоді вже за друге братись.

— Так голубів же нема!

— Нічого, прилетять. Ось я тільки хліба їм покришу.

— Він дістав з буфета добрий окраєць хліба і почав його кришити. За кілька хвилин на полиці було вже повно хліба.

Минуло ще трохи часу. Грицеві вже набридло сидіти біля вікна. Він зачав ходити по кімнаті, міркуючи вголос.

— І чого їм тільки треба? Може вони хочуть, щоб я їм хліба з маслом дав та ще зверху варенням намазав? Дзуськи!

І Гриць почав сам їсти хліб з маслом і варенням. Та раптом щось промайнуло повз вікно.

— Прилетів! — радісно крикнув Гриць.

Андрійко хотів писати, але побачив, що то був звичайнісінький маленький горобець.

— Пиши! — крикнув Гриць. Радій, що хоч горобець прилетів.

— Що писати? — запитав Андрійко.

— Сів на полицку.

— Пишу: сів на полицку. А який він?

— А ти не знаєш, що всі горобці сірі!

Він їсть хліб!

— Написав. А далі?

— Ще їсть. І на мене подивився, — задволено прошепотів Гриць.

— Яким оком?

— Правим. І підморгнув ще.

— Так і писати? — нерішуче спитав Андрійко.

— Пиши, більше. Ще хвостиком покрутив.

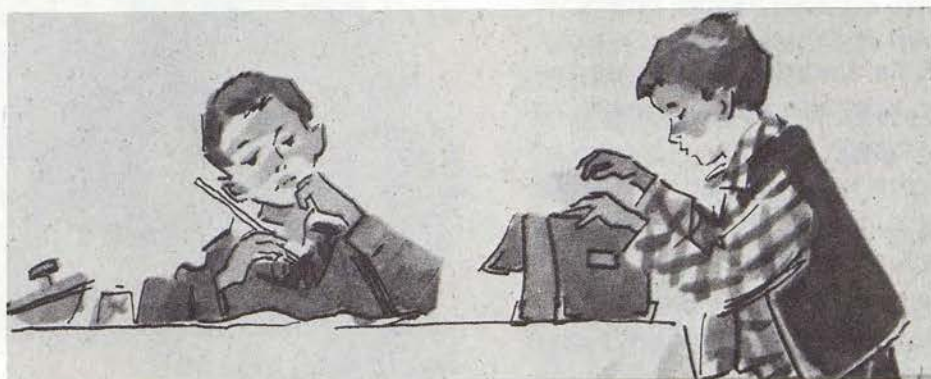
— Вітьна?

— Та який там Вітьна! — замахав руками Гриць. Звісно, горобець.

— А може то він по товаришів полетів? — підбігаючи до вікна, сказав Андрійко.

— От недотепа! До школи треба. Ба-чиш, і Вітьна полетів, — побіг.

Гриць підійшов до стола, подивився

— А для чого?

— Звідки я знаю — для чого, накинувся на приятеля Гриць. — Напевно схотілося. І підстрибнув.

— Скільки разів?

— Поки що тричі.

— А як він стрибає?

— Гриць відмахнувся: мовляв, не заважай. І завмер.

— А тепер він у двір дивиться на Вітьну з дванадцятого помешкання.

— Написав. А той що?

— Заглядає в течку. Ой, полетів!

на списаний до половини Андрійків аркуш.

— Мало ти написав, — зітхаючи, похитав головою.

— Так горобець же маленький. Хіба про нього багато напишеш? — забідкався Андрійко. — Ми ж домовились про голубів писати.

— З ким домовились? З голубами? Через твоїх голубів і я завдань своїх не зробив! — розсердився Гриць і почав скидати в течку книжки.

Олег Буцень

МАЛЕНЬКА ГОСПОДИНЯ

Хоч на зріст я ще маленька,
В мене й ніска ще тоненька,
Та коли на стільчик стану, —
З шафи мисочку дістану.
Вже й робити дещо вмію:
Ось тарілочку помию

І повішу на кілок
Свій маленький рушничок.
Я й кімнату замітаю,
Завжди квіти поливаю,
І всього сама учусь,
Бо роботи не боюсь.

О. Журлива

Латочка

Будинок бабусі й дідуся стоїть аж у кінці горішньої вулиці над глибокою балкою, де пасуться кози, де граються у війну хлопчачки. Зелене привілля. Тут Юрко щороку гостює ціле літо.

Він з татом або мамою приїздить автобусом і перший забігає на бабусине подвір'я.

На подвір'ї, як завжди, нікого немає. Юрко мигцем за хату, до внутрішнього господарського двору.

Так і є. Бабуся чистить картоплю. Дідусь поруч сидить, а на коліні в нього курчатко. Юрко відразу здогадується: в дідуся новий вихованець, як ото минулого року, коли росли Василюк й Варивон, тепер уже дорослі курочка й півень. На дошках спить Рижик, а біля ніг дідуся примостився Борсук.

Яка ж то була радісна зустріч! Хочеться відразу про все довідатися і самому багато чого розповісти. Так, перебиваючи один одного, і вели поспішну бесіду. Особливо не вгавав Юрко.

— А зайчик додому приходиться?

— Та... Зажди, зажди, а де ж мама й тато? Чого ти сам?

— Та я попереду прибіг, вони йдуть ще далеко. А Квіточка на пасовищі?

— Так-так... Ти, внучку, про себе розповідай, хвалися своїми оцінками. Привіз похвальну? — допитується дідусь. — Ти ж мені обіцяв.

— Привіз і похвальну грамоту, і таблицю.

— А скрипку?

— І скрипку теж, на порозі поставив. Навіть ноти цього року не забув. А концерт який гарний я вам заграю.

— Ну, гаразд. Ходімо гостей зустрічати.

Поки дідусь з бабусею зустрічали гостей, поки віталися і звідувалися про здоров'я, Юрко оббігав усе подвір'я, позаглядав у всі знайомі куточки і вже доповідає:

— Великих кроленят п'ятеро, а малесеньких аж семеро. Я їх усіх доглядатиму. Добре, дідусю?

— А ти ж знаєш, чим їх годувати?

— Знаю. Ви ж мені минулого літа розповідали, яку вони люблять травичку, а якої їм давати не можна.

— Ну, якщо ти все пам'ятаєш, то господарюй. Підеш накосиш, принесеш і покажеш мені. Я гляну, що ти приніс.

— Оце ось кульбабка, ось деревій, зелененький осот, полиньок, чорнобиль, грицики, пирій.

Склав Юрко дідусеві іспит, нагодував своїх зайчиків, як він називав кроляток, побавився з ними. Витягне кожного за вуха з клітки, попестить, приголубить і впустить назад. Та раптом питає стурбовано:

— Бабусю, а чого це в одного кролика плямка біля вушка, ніби зчесав чимось?

Бабуся посміхнулася:

— То дідусь його намітив, латочку вистриг на голові.

— Навіщо?

Він дуже цінавий до всього: як не закривай, а все одно примудриться і втече з клітки. Ходить по двору, траву скубе, загляне на кухню — і там щось підбере. Вкинемо його назад в клітку, дивимось —

а він знову по двору никає. Їх ото трое таких чорненьких, так ми думали, що вони всі вибираються з клітки. “Що за диво, гадаємо, — біленькі та сіренькі спокійно сидять біля матері, а чорні місця собі не нагріють”. А потім догадалися, в чому заковика. Намітив дідусь пуста, і

виявилось, що це один такий непосидючий. Дідусь його Латочкою назвав, бо мічений.

— Бабусю, а чого кроличка стукає чимось у клітці?

— А піді-но глянь, чим вона стукає.

— Бере в зуби бляшанку від консервів і кидає нею. Чогось сердиться?

— Ні, вона не сердиться, а просто хоче водички. Ти почуєш її стукіт, прийдеши і наллеш.

— Ой хитра ж яка! Придумала!

— Аякже. Вона ж мати, мусить дбати про своїх діток, щоб вони й нагодовані були, й напоєні.

Перегода знову чути стукіт. Юрко дивується:

— Невже водичку всю випили? Чи перекинули?? — А потім глянув і запитує:

— Бабусю, я ж дав їй водички, а вона знову стукає, тільки вже не бляшанкою, а мисочкою металевою.

— А тепер вона зерничка просить. Піді насип з отої торбинки.

День за днем пізнає Юрко господарство бабусі й дідуса. Вивчає звички тварин, їхні смаки, їхню вдачу. Хазяйнує.

ПЕТРИК ЗАБУВ ДОМА ЗОШИТ

Сьогодні діти прийшли до школи сумні. Вони знали, що їхня вчителька Марія Петрівна завтра їде далеко-далеко, на берег великого синього моря.

Там живе її чоловік — літун, і вона їде до нього з сином.

На лекції було тихо й невесело. Хіба можна забути хоч на хвилину, що сьогодні після останньої лекції вони попрощаються з учителькою й більш ніколи не побачаться з нею?

Кожному хотілося сьогодні і писати, й читати, й відповідати добре, щоб Марія Петрівна похвалила.

На лекції арифметики Марія Петрівна сказала:

— Сьогодні я нікого не викликати до таблиці. Відкрийте зошити, і я перевірю, як ви розв'язали дома задачі.

Підійшла вчителька до Петрика, а в нього немає зошита. Почервонів Петрик від сорому й сказав:

— Забув дома...

Марія Петрівна нічого не сказала і теж почервоніла.

Петрик заплакав. А потім сидів сумний-сумний.

Марія Петрівна приїхала автобусом на станцію. Станція за п'ять кілометрів від села. Вона купила квитки й вийшла з сином. Швидко має прийти потяг.

Сходило сонце. До Марії Петрівни підійшов Петрик. Він задихався від швидкої ходи.

— Маріє Петрівно, — тихо сказав він, — ось зошит. Задача була розв'язана. Ой, як же я його забув учора!

Василь Сухомлинський

ДЕСЯТЬ ЯБЛУЧОК

Ми з дідом коло яблуньок
Ходили день при дні.
І вже поспіли яблущка
Солодкі, запашні.

От якось десять малюнків
Повз нас до лісу йшли
І в ручках десять козубнків
Усі вони несли.
Сказав дідусь: — Онучку мій,
Поклич-но їх сюди,
Візьми ці десять яблущок
Та **всім** і поклади!

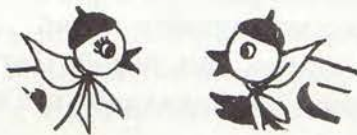
Ну, я й поклав, як дід сказав,
Зосталось в мене три...
— Що ж ти зробив?
Не наділив
Когось із дітвори?

— Було в них десять козубнків,
А я поклав у **сім!**..
Ти так сказав
І я не знав,
Що треба класти **всім!**

Цінава властивість української мови. Пригляньтеся до позначених слів, — вони вимовляються однаково, але означають різні речі. Такі слова зветься омоніми. Їх є багато більше.

Чому зайшло таке непорозуміння? Чому не поклав внучок яблук у кожний кошик?

ПТАШЕНЯТА

П'ять синочків у синиці.
Хочуть вже літати сини ці.
— Підростіть, — їм каже **мати**, —
Треба дужчі крильця **мати**.

БЕШКЕТНИК

Ой бешкетник наш Андрійко —
З поведінки в нього трійка.
Вже не раз буває, **вранці**
В школу kota приносить **в ранці**.

ПРИГОДА З ПЕСИКОМ

Песик шишку з ліса ніс
І подряпав нею ніс.
Довелось Трезора звати,
Щоб наклав пов'язку з вати.

Віктор Плахотников

ОЖЕЛЕДЬ

Надворі було тепло, а потім підмерзло. Шляхи стали блискучими і слизькими. Бабуся сказала: "Почалася ожеледь".

Я вийшов на вулицю. По дорозі біжить хлопчик. Він біг, біг і — простягся на льоду. Вітер зірвав з нього шапку, і вона покотилася по дорозі. Вона була схожа на кудлате чорне цуценя. Я стояв біля воріт і голосно сміявся.

Хлопчик встав, сердито подивився на мене і кинувся наздоганяти шапку...

Сторінки пластових малят

ОСІНЬ

Давно вже попрощали нас
З-під неба журавлі.
Пташки замовкли у гаях,
І втихло на землі.

Вже ліс убрав багровий стрій,
Зів'ялий лист паде, -
В гостину з півночі до нас
Грізна зима іде.

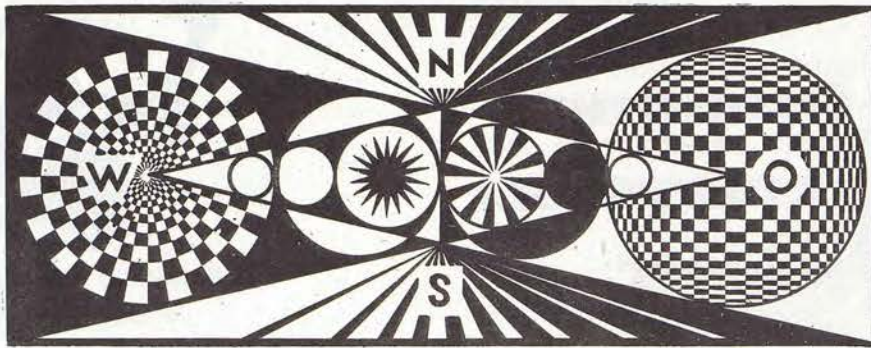
Припали квіти до землі,
Туман наляг кругом,
Ще день, ще два — і всі поля
Заснуть глибоким сном.

Лиш розгулялися вітри,
Лісами зводять шум,
На нивах стебла гнуть сухі
І ломлять мов на глум.
У хату діточки біжать:
“Де ділася весна?
Чому вже сонечка-тепла
І радости нема?”

Вже темна осінь надійшла
Зів'ялий лист паде,
По листю повагом до нас
Грізна зима іде.

Сидір Воробневич

ЯК ПОГАНО ЖИТИ БЕЗ СВІТЛА!

Чи знаєте, діти, яке добро дає нам винахід електрики? Може вже хтось з вас мав нагоду бути без світла, міг би написати про це. Як нема світла у хаті, не можна зварити страви у тих домах, що мають електричну кухню, псуються харчі в холодильні, мовчить і телевізор, багато домів, де є електрична система ogrівання взимку, стають холодними, а навіть оливна ogrівальна система не може працювати без електрики.

— А як колись жили люди без електрики? — запитаєте.

Тисячами років люди жили в темряві — темні печери, темні хижі, темні замки, а в них сиво й зимно. Тому й не диво, що світло було у великій пошані в людей. Люди молилися до бога сонця — до Дажбога. Світло не було так легко винайти. Пам'ятаєте грецький міт-казку про Прометея, який з любови до людей крадькома від бога Зевеса скинув з Олімпу вогонь для людей?

— А хто подарував людям електричне світло? — запитають, мабуть, багато з вас.

Це славний Томас Альва Едісон. Коли він помер в 1931 році, йому було вісімдесят чотири роки. А тоді він мав понад тисячу винаходів, включаючи в них фонограф і кіно та інші. Але найбільший його винахід — це електрична лампа, про яку в минулому ніхто навіть не міг мріяти.

Ми є діти світла! Без соняшного радісного і теплого проміння ми б не могли

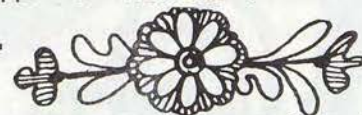
Кінь врятував

шаhtarів

Одного ранку сорок шахтарів з іспанської провінції Овієдо їхали автобусом до праці. В одному місці дорога проходила через вузький тунель. Цим разом вхід до тунелю загородив віз і кінь булочника. Не зважаючи на крик візника, кінь не хотів іти в тунель і тривожно іржав. І надаремно водій автобуса намагався злякати коня. Не допомогли і крики сорока шахтарів, які боялися спізнитися до праці. Кінь вперто стояв на місці.

Раптом в тунелі пролунав грізний гуркіт, і з нього повалила плюга. Коли пил трохи розсіявся, шахтарі увійшли в тунель і побачили, що він зовсім завалений камінням. Якби автобус в'їхав, були б загинули всі пасажери.

В нагороду за врятування шахтарі вирішили взяти розумного коня під свою опіку, коли він вже не зможе розвозити хліб і піде на "пенсію".

жити. Без електричного світла і тепла ми б знову попали у світ темряви. Тому й зрозуміло чому Томаса Альву Едісона славимо як одного з найбільших американців, того, хто приніс людству світло!

Дорогі Читачі! Любі Новачки, Новани!

Рік Дитини звернув увагу урядів держав і багатьох організацій на ваші, діти, потреби. Вони стараються провести багато різних акцій, щоб діти були здорові, добрі й щасливі. А які діти щасливі? Чи знаєте? Якщо ні, можете прочитати про них і в "Готуйсь" і в багатьох книжечках. Багато про це розповідають також і наші казки.

1. Відгадайте! У яких трьох казках є мова про щасливих дітей — в одній про хлопчика, що його врятували птахи від змії; у другій про дівчину, що була дуже бідною, але одружилася з царевичем; у третій про трьох братів, а з них наймолодший врятував свого прибраного батька від смерти. Був нагороджений за те. Був щасливий. Напишіть назви тих казок. І чи подобалися вам ті казки, та чому?

І	Р	К	О	Ж	Н	Й	Ч	С	Й	У	І		
З	А	С	У	Р	М	Ж	У	Т	Р	О	У	С	
Ь	Т	С	І	М	А	З	О	А	Т	М	А	Т	
У	К	Р	А	Ї	Н	А	!	”	Л	Е	О	Т	Р
О	Й	Р	О	М	К	О	С	Р	Д	К	О	У	
Й	Ь	К	Р	И	К	О	М	Е	С	Р	А	Б	
Д	Щ	О	Н	А	Ш	Й	Я	М	У	К	Р	И	
Е	Х	А	Т	Н	Е	Б	У	В	Р	О	К	Т	
Ч	Н	А	И	Ш	Т	У	Р	М	Й	З	А	Ь	
Т	У	Р	Х	Л	О	П	Ч	И	Н	А	Г	А	
З	О	П	І	С	Н	Е	Ю	О	Г	Т	Р	У	

2. Відчитайте у цій шахівниці слова з вірша про військо:

І трубить Ромко замість сурм
І кожний наш хлопчина

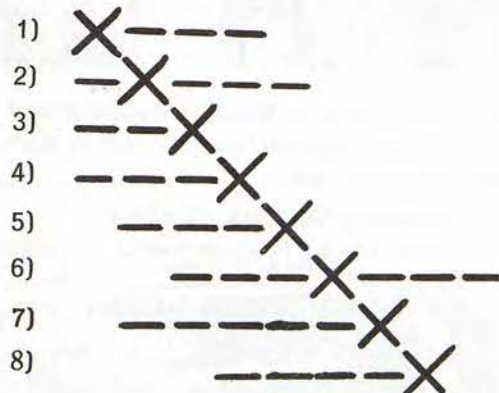
Йде з криком й піснею на штурм,
"Не вмерла Україна"!

3. КРУТИГОЛІВКА

Впишіть на місці хрестиків та рисок відповідні слова:

- 1) спадає з дерев восени
- 2) є у вишивці, у тнанині,
- 3) багато дерев,
- 4) будують над водою, над недоступним місцем,
- 5) дорогий кожній дитині,
- 6) скарб мами й тата.
- 7) Назва місяця
- 8) укріплене місто.

Букви намісці хрестиків дадуть місяця, в якому була важлива подія в історії України.

ЗАГАДКА

Гляньте діти, що за звір
Прикотивсь до нас у двір:
Цілий ліс, цілий ліс
Він на спині нам приніс —
Сироїжку, маслечок
Ще й березовий листок,
Кілька яблуньок-нислиць,
Трішки ягідок-суніць...
В нього шубка з голочок
Це потішний

(нояень)

Новацькі перші спроби

ПОХІД КНЯЗЯ ОЛЕГА НА ГРЕКІВ

По смерті Аскольда і Дири княжив у Києві князь Олег. Могутня була Київська держава за князя Олега. Дружинники намовили Олега йти війною на греків. Їдучи у похід, запитав Олег старого віщуна — чи вдасться йому похід. Старець сказав:

— Не загинеш на війні, а вреш від свого улюбленого коня.

Олег повернувся до Києва з перемогою і помер від укушення гадюки, яка вилізла з кінського черепа й вкусила його.

Андрійко Свідрин, (5 кляса)

Рідна Школа ім. М. Грушевського, Торонто

ДВОБІЙ ЗА СЕСТРУ ЛИБЕДЬ

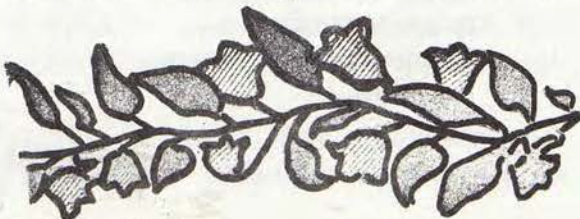
Кий мав сестру. Вона мала довге золоте волосся. Її ім'я було Либедь. Вона сказала: "Я буду Русланова, або нічия". Хозарський хан хотів її мати за жінку.

Одного разу хозарський цар пішов війною на князя Кия. Він сказав, що хоче мати двобій замість битви військ. Князь Кий погодився.

Спочатку вигравав хозарин, а тоді Руслан взяв ніж і вдарив ним ворога. Руслан виграв бій!

Марія Петрусів (5 кляса)

Рідна Школа ім. М. Грушевського, Торонто

ПЕТРУСЬ ЮХИМЕНКО Автобіографія

У 1968 р. зірка народилася. Як я народився, всі зраділи. Я маю батьків і одну сестру. Моя сестра називається Леся. Вона часом турбує мене, але я думаю, що її люблю. Мої батьки є нормальні. Вони кричать на мене, так як і всі батьки кричать, але я їх люблю також. Як вони злі, то кричать, але як спокійні, то дуже гарні. Мама називається Рая, а тато Саша.

Коли мені було три роки, ми поїхали на Флориду на два тижні. Ми також їздили до "Дізней ленд". Я люблю бути на Флориді, бо там тепло, я купався в океані. Але, коли ми повернулися, то я й сестра дістали запалення легенів.

Як мені було чотири роки, я біг за сестрою і розбив вікно у дверях. Порізав руку й мусіли мені зашивати її п'ятьма швами. У п'ять років я поїхав на моє перше таборування з татом у Квебеку. Там я зловив велику рибину. П'ять років пізніше я поїхав до Едмонтону, де бачив "Каммонвелтс Геймс". Звідтам ми поїхали до Калгарі й ночували у мого дідуся. Там ми були чотири дні. Звідтам ми поїхали до Летбрідж й ночували у хаті маминої приятельки. Потім ми поїхали до Америки, а звідтам назад додому. Ми часто всі їздимо на оселю "Ватра". По вакаціях треба йти до школи.

Коли я був у другій клясі (англ. школи) мені дали конверт. У ній було написано, що я буду їздити до іншої школи. Другого року я мусів вивчати дві кляси — третю і четверту в одному році. Це не було легко зробити, але я перейшов. Я тепер в шостій заавансованій клясі, де є дуже багато завдань. Я маю тільки одне спеціальне

зайняття — фортепіан. Маю лекції музики кожної п'ятниці. Я не люблю фортепіана, але вчуся, бо мама й тато хочуть, щоб я міг грати, як моя сестра. Я люблю дивитися на телевізор, люблю грати "бейзбол", кошиківку, нопаний м'яч. Я ду-

же люблю робити речі моїми руками. Як виросту, хочу писати. Я є щасливий, бо я маю все, що хочу, і гарну сім'ю.

Петрусь Юхименко (5 класа)
РШкола ім. Цьопи Паліїв, Торонто

ВЧИМОСЬ КОЛЯДУВАТИ І ЩЕДРУВАТИ

ОЙ СИВАЯ ТА І ЗОЗУЛЕНЬКА

Moderato
Solo Обробка М. Леонтовича

futti Ой си - ва - я та і зо-зу - лень - ка!
Щед - рий ве - чір, доб - рий ве - чір,
доб - рим лю - дям на зда - ро - в'я.

Ой сивая та і зозуленька! У другому — ясен місяць.
Щедрий вечір, добрий Щедрий вечір...
Добрим людям на У третьому — дрібні зірки.
здоров'я. Щедрий вечір...
Усі сади та і облітала. Ясен місяць — пан
Щедрий вечір... господа!
А в одному та і не бувала. Щедрий вечір...
А в тім саду три тереми, Красне сонце — жона його
Щедрий вечір... Щедрий вечір...
У першому — красне сонце. Дрібні зірки — його дітки.
Щедрий вечір... Щедрий вечір...

ДОПОМОЖІТЬ ІВАСИКОВІ - ТЕЛЕСИНОВІ ДОПЛИСТИ ДО БАБУСІ!

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

● Дорогий "Готуйсь"! Пересилаємо Тобі і всім Читачам привіт з табору новачок "Яринова зупа" на оселі Зелений Яр. Табір відбувся від 8 до 22 липня ц. р. Було двадцять новачок. Цього року ми мали таборову пісню, яку пересилаємо Тобі. Всі співали її на прощальнім вогнику. Готуйсь!

Рій "Петрушки", Рій "Цибульки", Рій "Моркви"
Сестрички "Клюсни"

ДЯКУЄМО ЗА ПРИВИТИ З ТАБОРІВ

● “Яринова зупа” — Табір УПН-ок у Зеленому Ярі, Дітройт, вітають малюнком кошачка з городовиною й пісенькою табору.

ТАБОРОВА ПІСНЯ

“ЯРИНОВА ЗУПА”

Миска зупи - от смачна,
Лик та й смик, вже нема.
Помідорова, фасолева,
Більше ярини ще треба.
Дай цибулі, бурячків,
Моркви, петрушки, бараболин.
На обід всіх вас просим,
Почастувати маєм чим.
Миска зупи - от смачна,
Лик та й смик — уже нема!

● “Олені на Бернуті” — Табір УПН-ів Чінаго, вітає помисловим рисунком сплених оленячих рогів, що одночасно творять і кріси (під ними напис УПА) та підписами проводу.

● “Пташата з України” — Табір УПН на Верховині у Великобританії надіслали малюнок орла з багатьма іншими птахами України.

ПРИВІТ З НОВАЦЬКОГО ТАБОРУ “ПТАШАТА З УКРАЇНИ” НА “ВЕРХОВИНІ” - АНГЛІЯ 1979

● Чудовим рисунком “Чарівної сопілки” — Табору УПН у Батурині, Монреал та численними підписами проводу й учасників вітають “Готуйсь” пластові новачки й новачки з Монтреалю.

МІЙ ПЕРШИЙ ТАБІР

Цей рік був першим роком мого таборування на “Новому Соколі”. Мені там бути було дуже приємно. Там було дуже гарно. Ми новачки спали в куренях. В таборі був: сніданок, обід, підвечірок і вечеря. Кожного ранку ми ходили митися перед сніданком і кожного вечора перед сном.

У таборі ми багато бавилися у різні ігри і щоденно співали. Навчилися багато пісень. Крім того, ми щоденно купалися в гарному пластовому басейні. У неділі всі пластуни ходили на Службу Божу біля малої пластової каплички.

Я дуже тужила за мамою, татом і моєю маленькою сестричкою Орисею, але я не плакала. На другий рік знову хочу бути в таборі.

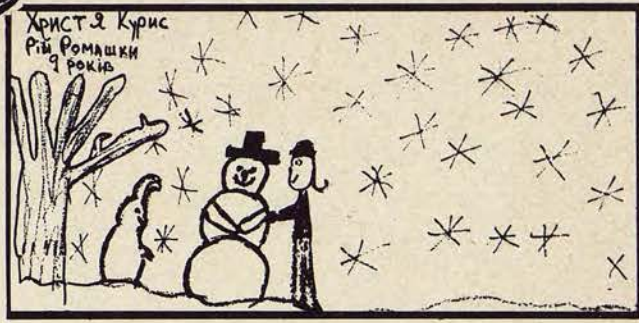
Новачка Яруся Дуплян Сіранузи

ПЕРШИЙ РАЗ У ТАБОРІ

Цього року я була перший раз у пластовому таборі “Новий Сокол”. Це є далеко від Сірануз. Ми там їхали майже чотири години. У таборі є невеликий, але гарний і глибокий басейн. Ми з приємністю там купалися. Спали в куренях. Нам давали багато їсти. Співали багато різних пісень і бавилися у різні ігри. Часом ми ходили до лісу. Ми там багато навчилися про природу. Я була в рої “Сміхунці”. У ньому було десять новачок з різних міст. У нас були ще такі рої новачок: “Напхані Ведмедики”, “Веселі Лялі” і “Маріонетки”. Табір був дуже гарний. Мені було в ньому дуже приємно.

Новачка Оксана Дуплян, Сіранузи

ГАЛЕРІЯ ГОТУЙСЬ

Дорогі Діти!

Проминуло літо, ви повернулися до школи й до пластових домівок. Влітку ви мали багато нагод приглядатися до рослин і тварин. Мабуть знаєте, як деякі з них виглядають, ті саме, що їх ви бачили найчастіше, яких любите особливо.

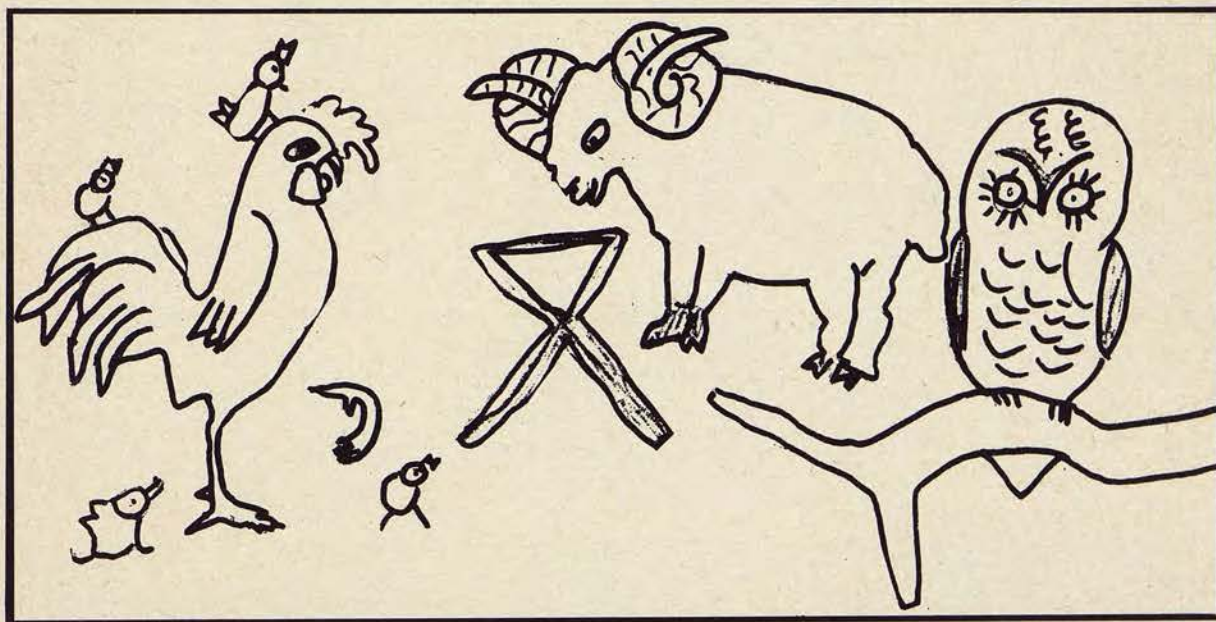
Дуже просимо намалювати для Галерії свою улюблену квітку, дерево, ну щ чи

Дівчинка й зайчик зробили Снігову бабу — малюнок новачки Христі Курис, Рій "Ромашки", Торонто

вазоник, або тварину. Це буде дуже цікаво довідатися, яка рослина чи тварина між новацтвом найпопулярніша.

У нашій течці багато різних рисунків і малюнків, але вони давніші. Чекаємо на нові. Присилайте швидко.

Сестричка Одарна

Фотографії з дитячої костюмівни в Нью-Йорку: Княгиня та її нянийй почот.

Няничі під час великої паради. Діти вігають параду нянів і їх почот.

Тварини і птахи — рисунки нована Марна Чуми, Торонто

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

HOTUYS MAGAZINE

2150 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 4V7, Canada

RETURN POSTAGE GUARANTEED

▶
Ціна: \$1.00

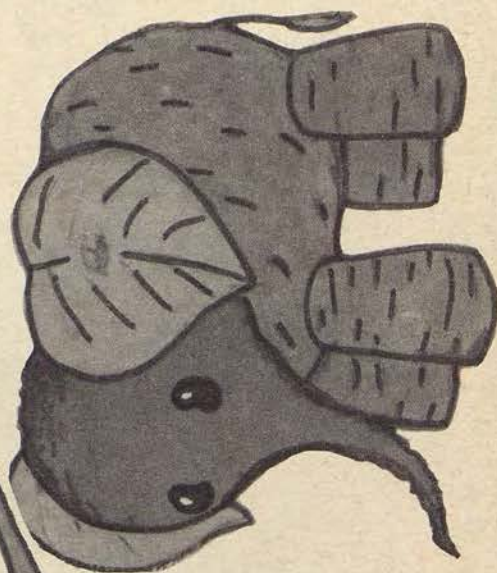
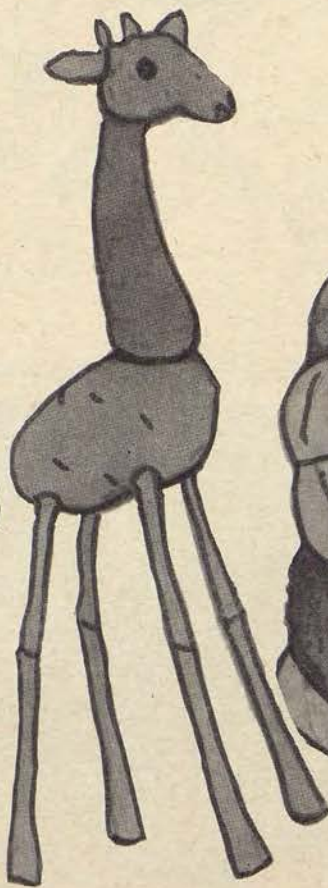
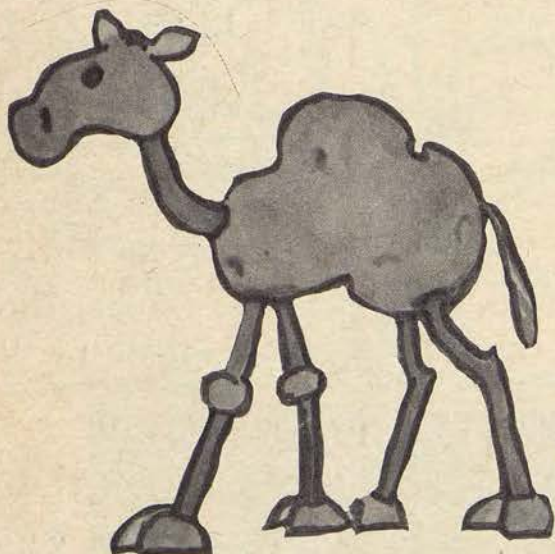
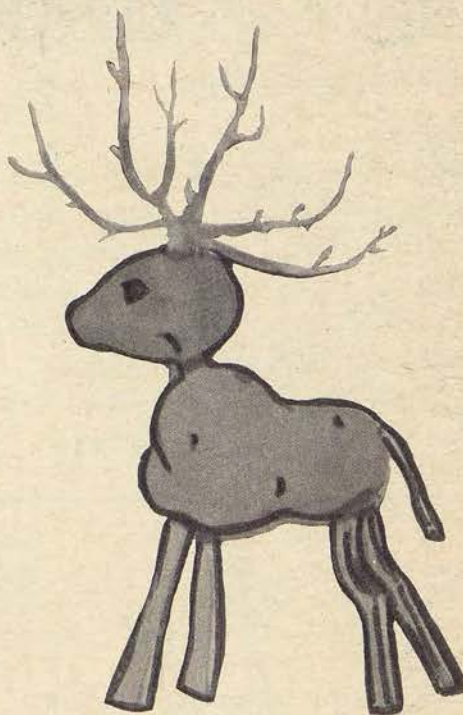
ЯК ЗРОБИТИ

ІГРАШКИ З КАРТОПЛІ, ЛИСТКІВ, ПАТИЧКІВ ТА ІНШОГО МАТЕРІЯЛУ

Потрібно: картоплин, корків, моркви, листків, буряка, галузок, патичків, каштанів тощо.

Як зробити? Скласти всі частини разом, вживаючи для скріплення клей і дріттики.

Сестричка Одарка

Кругле, жовте — та не сонце
Загляда в моє віконце.
Не летить і не біжить,
На одній нозі стоїть.

(хвинос)